KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
21. juni 1999 *

I sag T-107/99 R,

María Soledad García Retortillo, freelance-oversætter, Cáceres (Spanien), ved advokaterne Jean-Noël Louis, Greta-Françoise Parmentier og Véronique Peere, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved de juridiske konsulenter Martin Bauer og Diego Canga Fano, som befuldmægtigede, bistået af barrister Philip Bentley, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Alessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

angående en påstand om udsættelse af gennemførelsen dels af Rådets beslutning (1999/307/EF) af 1. maj 1999 om de nærmere bestemmelser for integration af Schengen-sekretariatet i Generalsekretariatet for Rådet (EFT L 119, s. 49), dels af de afgørelser, som Rådets ansættelsesmyndighed har truffet om udelukkende at udnævne de ansatte, der arbejdede i det tidligere Schengen-sekretariat den 2. oktober 1997, til tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber og om integration af disse personer i dets tjenestegrene,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Sagens retlige og faktiske omstændigheder

1 Protokollen om integration af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union (EFT 1997 C 340, s. 93, herefter »protokollen«), der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab ved slutakten om vedtagelse af Amsterdam-traktaten om ændring af traktaten om Den Europæiske Union, traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber og visse tilknyttede akter (EFT 1997 C 340, s. 1),

integrerer Schengen-reglerne, som disse er fastlagt i protokollens bilag, i Den Europæiske Unions juridiske og institutionelle ramme som et tættere samarbejde.

2 Protokollens artikel 2 og 7 bestemmer:

»*Artikel 2*

1. Fra datoen for Amsterdam-traktatens ikrafttræden er Schengen-reglerne, herunder de afgørelser truffet af Eksekutivkomitéen under Schengen-aftalerne, som er vedtaget før denne dato, umiddelbart gældende for de tretten medlemsstater, der er nævnt i artikel 1, jf. dog stk. 2 i nærværende artikel. Fra samme dato træder Rådet i stedet for ovennævnte eksekutivkomité.

[...]«

»*Artikel 7*

Rådet vedtager med kvalificeret flertal de nærmere bestemmelser for integration af Schengen-sekretariatet i Generalsekretariatet for Rådet.«

3 Ved skrivelse af 15. april 1999 forelagde Rådets generalsekretær De Faste Repræsentanters Komité (Coreper) to forslag til rådsbeslutninger, der var

udarbejdet i Generalsekretariatet, og hvoraf det ene var forslaget om de nærmere bestemmelser for integration af Schengen-sekretariatet i Generalsekretariatet for Rådet, betegnet som »7328/99 Schengen 25«. I punkt 3 i denne skrivelse blev delegationerne anmodet om »at meddele deres tiltrædelse af disse beslutningsforslag« og »at foreslå Rådet at vedtage disse i de sprogudgaver, der er udarbejdet af de juridiske sprogeksperter, ved en skriftlig procedure, der afsluttes den 1. maj kl. 12«.

4 Den 21. april 1999 besluttede Coreper at anvende den skriftlige procedure med henblik på vedtagelsen af forslaget til Rådets beslutning om de nærmere bestemmelser for integration af Schengen-sekretariatet i Generalsekretariatet for Rådet.

5 Den skriftlige procedure blev indledt ved telex nr. 1845, som Rådets generalsekretær fremsendte til Rådets medlemmer den 26. april 1999.

6 Denne telex anfører bl.a.:

»I forlængelse af [Coreper 2's] beslutning af 21. april 1999 om at anvende den skriftlige procedure beder jeg Dem meddele, om De kan meddele samtykke til vedtagelsen af rådsbeslutningerne, som disse fremgår af dokument 7581/99 SCHENGEN 29 [beslutning vedrørende de nærmere bestemmelser for integration af Schengen-sekretariatet i Generalsekretariatet for Rådet] og dokument 7582/99 SCHENGEN 30 JAI 34.

De bedes besvare dette spørgsmål med JA, NEJ eller UNDLADER AT STEMME.

[...]

Det bemærkes, at der i forbindelse med samordningen med fagforeningerne og de faglige sammenslutninger er konstateret meningsforskelle, som er anført i en rapport fra Rådets generalsekretær [...]«

7 Telex nr. 1845 afsluttes med en angivelse af den dato, hvor svarene skal være indgivet til Generalsekretariatet for Rådet.

8 Den 3. maj 1999 fremsendte Rådets generalsekretær telex nr. 2053 om afslutning af den skriftlige procedure, der var blevet indledt ved telex nr. 1845, til medlemsstaternes delegationer. Det er anført i telex nr. 2053, at »den skriftlige procedure vedrørende vedtagelsen af [Rådets beslutning om de nærmere bestemmelser for integration af Schengen-sekretariatet i Generalsekretariatet for Rådet] er afsluttet den 1. maj 1999«, og at »alle delegationerne har samtykket i vedtagelsen af retsakten, således som denne fremgår af dokument 7581/99 SCHENGEN 29, bortset fra den østrigske delegation, som har undladt at stemme, og den franske delegation, som har stemt imod«.

9 Den 7. maj 1999 blev Rådets beslutning (1999/307/EF) af 1. maj 1999 om de nærmere bestemmelser for integration af Schengen-sekretariatet i Generalsekretariatet for Rådet offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (EFT L 119, s. 49, herefter »beslutning 1999/307«).

10 Ifølge tredje betragtning til beslutning 1999/307 skal integrationen af Schengen-sekretariatet i Generalsekretariatet for Rådet »sikre, at anvendelsen og videreudviklingen af Schengen-reglerne, i forbindelse med disse reglers integration i Den Europæiske Union, fortsat forløber tilfredsstillende«.

11 Artikel 1, 2 og 3 i beslutning 1999/307 bestemmer:

»*Artikel 1*

1. Denne beslutning har til formål at fastsætte de nærmere bestemmelser for Schengen-sekretariatets integration i Generalsekretariatet for Rådet.

2. Schengen-sekretariatet er i denne beslutnings forstand sammensat af de personer, der opfylder betingelserne i artikel 3, stk. 1, litra e).

Artikel 2

Uanset vedtægten og med forbehold af en undersøgelse af, om betingelserne i artikel 3 i nærværende beslutning er opfyldt, kan ansættelsesmyndigheden, jf. artikel 2 i vedtægten, udnævne de i beslutningens artikel 1 omhandlede personer til tjenestemænd på prøve i De Europæiske Fællesskaber i henhold til vedtægten og ansætte dem i en af de stillinger, der med henblik herpå er opført i stillingsfortegnelsen for Generalsekretariatet for Rådet for regnskabsåret 1999, i den kategori, tjenestegruppe og lønklasse samt på det løntrin, der er fastlagt i overensstemmelse med den sammenligningstabel over stillingskategorier, der er anført i bilaget.

Artikel 3

Ansættelsesmyndigheden kan foretage de i artikel 2 omhandlede udnævnelser efter at have undersøgt, om de pågældende:

a) er statsborgere i en medlemsstat

b) har opfyldt deres forpligtelser i henhold til de for dem gældende love om værnepligt

c) opfylder de vandelskrav, der stilles for at bestride det pågældende hverv

d) opfylder de for deres hverv nødvendige fysiske krav

e) fremlægger dokumentation for, at de:

i) pr. 2. oktober 1997 var ansat i Schengen-sekretariatet, enten som medlem af kollegiet af generalsekretærer udstationeret ved Schengen-sekretariatet, eller som kontraktansat i Den Europæiske Union Benelux eller som fastansat i Benelux-sekretariatet, udstationeret ved Schengen-sekretariatet og reelt arbejdede dér, og

ii) stadig var ansat i Schengen-sekretariatet den 1. maj 1999, og

iii) på de i nr. 1) og ii) nævnte datoer reelt varetog arbejdsopgaver i Schengen-sekretariatet vedrørende anvendelsen og videreudviklingen af Schengen-reglerne, bistand til formandskabet og delegationerne, forvaltning af finans- og budgetspørgsmål, oversættelse og/eller tolkning, dokumentation eller sekretariatsfunktioner, bortset fra tekniske og administrative støttefunktioner

f) fremlægger dokumentation i form af eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser, der godtgør, at de er i besiddelse af de kvalifikationer eller den erfaring, der er nødvendig for at udøve de funktioner, der svarer til den kategori eller tjenestegruppe, de skal indplaceres i.«

12 Artikel 5 i beslutning 1999/307 fastsætter, at beslutningen »træder i kraft på dagen for vedtagelsen«, og at den »anvendes fra den 1. maj 1999«.

Retsforhandlinger

13 Den 30. april 1999 indgav sagsøgeren en klage til ansættelsesmyndigheden over beslutning 1999/307 i henhold til artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«).

14 Samme dag anlagde hun et søgsmål ved Retten med påstand om annullation dels af beslutning 1999/307, dels af de afgørelser, som Rådets ansættelsesmyndighed har truffet om udelukkende at udnævne de ansatte, der arbejdede ved det tidligere Schengen-sekretariat den 2. oktober 1997, til tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »ansættelsesmyndighedens omtvistede afgørelser«).

15 Ved et særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor samme dag indgav hun ligeledes en begæring om udsættelse af gennemførelsen af dels beslutning 1999/307, dels ansættelsesmyndighedens omtvistede afgørelser.

16 Rådet indgav sine skriftlige bemærkninger til begæringen om foreløbige forholdsregler den 10. maj 1999.

17 Sagsøgeren, der var blevet opfordret til at besvare det af Rådet fremlagte processkrift skriftligt, meddelte sine bemærkninger ved processkrift indgivet den 12. maj 1999, som straks blev meddelt Rådet.

18 Ved skrivelse af 18. maj 1999 indgav Kongeriget Spanien ved statens advokat Rosario Silva de Lapuerta, Sekretariatet for EF-ret, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Spaniens Ambassade, 4-6, boulevard Emmanuel Servais, begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for Rådet.

19 Den 7. juni 1999 nedlagde Rådet påstand om afvisning af annullationspåstanden.

20 På grundlag af sagens akter finder Retten, at den har alle de nødvendige oplysninger for at træffe afgørelse om begæringen om foreløbige forholdsregler, uden at det er fornødent først at høre parternes mundtlige forklaringer eller at tillade Kongeriget Spanien at intervenere.

Retlige bemærkninger

21 I henhold til bestemmelserne i EF-traktatens artikel 185 og 186 (nu artikel 242 EF og 243 EF), jf. artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21), kan Retten, såfremt den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

22 Procesreglementets artikel 104, stk. 1, præciserer, at en begæring om udsættelse af gennemførelsen af en retsakt kun kan antages til realitetsbehandling, hvis den, der fremsætter begæringen, har anlagt sag til prøvelse af retsakten ved Retten. Spørgsmålet om, hvorvidt hovedsagen kan antages til realitetsbehandling, må i princippet ikke behandles under behandlingen af en sag om foreløbige forholdsregler, men skal udskydes til behandlingen af hovedsagen, undtagen hvis det er åbenbart, at denne må afvises. Såfremt der under behandlingen af sagen om foreløbige forholdsregler tages stilling til, om hovedsagen kan antages til realitetsbehandling — hvor dette ikke umiddelbart er helt udelukket — vil det nemlig være ensbetydende med at foregribe afgørelsen vedrørende sagens realitet (kendelse afsagt af Rettens præsident den 4.2.1999, sag T-196/98 R, Peña Abizanda m.fl. mod Kommissionen, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, Personalesager, præmis 10, og den citerede retspraksis).

23 Procesreglementets artikel 104, stk. 2, bestemmer, at en begæring om foreløbige forholdsregler skal angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed samt de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget. Disse betingelser er kumulative, således at en

begæring om udsættelse af gennemførelsen skal afvises, såfremt én af betingelserne ikke er opfyldt (kendelse afsagt af Rettens præsident den 10.2.1999, sag T-211/98 R, Willeme mod Kommissionen, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 18).

24 I forbindelse med denne samlede vurdering råder Fællesskabets retsinstanser i sager om foreløbige forholdsregler over et vidt skøn ved afgørelsen af, hvorledes disse forskellige betingelser skal efterprøves. Dette skøn skal udøves under hensyn til den konkrete sags særegenheder (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29.1.1997, sag C-393/96 P(R), Antonissen mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 441, præmis 28].

Parternes argumenter

Spørgsmålet om, hvorvidt begæringen om foreløbige forholdsregler kan antages til realitetsbehandling

25 I sin begæring om foreløbige forholdsregler har sagsøgeren, der har været ansat som oversætter i Schengen-sekretariatet fra den 1. januar 1993 til den 30. oktober 1994, gjort gældende, at både beslutning 1999/307, som ifølge hende blev vedtaget ved skriftlig procedure den 30. april 1999 kl. 12, og ansættelsesmyndighedens omtvistede afgørelser definitivt fratager hende enhver mulighed for at blive ansat med henblik på at besætte en af de 71 stillinger, der specielt er oprettet for at muliggøre integration af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union. Disse retsakter er således bebyrdende for hende.

26 Som ansøger til de stillinger, der specielt er oprettet for at integrere Schengen-reglerne i Den Europæiske Union, har sagsøgeren således adgang til at indbringe tvisten mellem hende og Rådet for Retten i henhold til EF-traktatens artikel 179

(nu artikel 236 EF) (jf. i denne retning Rettens kendelse af 11.7.1996, sag T-30/96, Gomes de Sá Pereira mod Rådet, Sml. II, s. 785, præmis 24).

27 Rådet har foreløbig gjort gældende, at sagsøgeren tager fejl af de faktiske omstændigheder, når hun gør gældende, at telex nr. 1845 anfører datoen den 30. april 1999. Det fremgår af det sidste afsnit i dette dokument, der er fremlagt som bilag til Rådets processkrift, at i modsætning til de første spanske og finske sprogudgaver, der anførte datoen den 30. april 1999, skulle svarene indgå til Generalsekretariatet for Rådet »før lørdag den 1. maj 1999, kl. 12.00«. Rådet har på grundlag heraf konkluderet, at beslutning 1999/307 blev vedtaget samme dag, således som dette også fremgår af telex nr. 2053 af 3. maj 1999 (jf. præmis 8 ovenfor).

28 Rådet har endvidere gjort gældende, at det er åbenbart, at begæringen om foreløbige forholdsregler må afvises, og at der er tre årsager hertil.

29 For det første er begæringen om foreløbige forholdsregler indgivet for tidligt (Rettens kendelse af 13.3.1998, sag T-247/97, Lonuzzo-Murgante mod Parlamentet, Sml. Pers. II, s. 317, præmis 42 og 43). Dels blev sagen anlagt, før beslutning 1999/307 blev vedtaget. Dels bestemmer artikel 2 i beslutning 1999/307, at ansættelsesmyndigheden kan ansætte de ansatte i det tidligere Schengen-sekretariat i Generalsekretariatet for Rådet »uanset vedtægten« og »med forbehold af en undersøgelse af, om betingelserne i artikel 3 [...] er opfyldt«. Imidlertid havde ansættelsesmyndigheden på den dag, da sagen blev anlagt, endnu ikke vedtaget de omtvistede afgørelser, eftersom ansættelsesmyndigheden ikke havde afsluttet arbejdet med de undersøgelser, der er foreskrevet i artikel 3 i beslutning 1999/307.

30 For det andet har sagsøgeren ingen søgsmålsinteresse, og de anfægtede retsakter er ikke bebyrdende for hende.

31 Da hovedsagen, der er anlagt på grundlag af traktatens artikel 179, vedrører en påstand om annullation af beslutning 1999/307, er det åbenbart, at den skal afvises, da denne retsakt ikke er blevet vedtaget af Rådet i dets egenskab af ansættelsesmyndighed. Beslutning 1999/307 er en general retsakt baseret på protokollens artikel 7 og er underlagt den i EF-traktatens artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF) fastsatte domstolskontrol. Under alle omstændigheder er det åbenbart, at beslutning 1999/307 ikke berører sagsøgeren individuelt.

32 Da hovedsagen vedrører en påstand om annullation af ansættelsesmyndighedens omtvistede afgørelser, må den endvidere afvises, da sagsøgeren, som hverken er tjenestemand, der gør tjeneste, eller ansøger til en stilling, ikke er omfattet af den personkreds, der er omhandlet i vedtægten (kendelsen i sagen Gomes de Sá Pereira mod Rådet, præmis 24 og 26). Sagsøgeren handler således i lovens interesse, mens en sagsøger ifølge retspraksis til støtte for et annullationssøgsmål ikke kan gøre andre end sine egne indsigelser gældende (dom af 25.9.1991, sag T-163/89, Sebastiani mod Parlamentet, Sml. II, s. 715, præmis 24).

33 Endelig har Rådet gjort gældende, at begæringen om foreløbige forholdsregler ikke opfylder kravene i procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c), ifølge hvilken bestemmelse en »stævning [...] skal indeholde [...] søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene«.

Betingelserne for at fastsætte de begærede forholdsregler

34 Sagsøgeren har gjort gældende, at betingelsen vedrørende uopsættelighed er opfyldt, da hun i forbindelse med gennemførelsen af afgørelserne — lige som andre fællesskabsborgere, som har tilsvarende eller bedre kvalifikationer i forhold til dem, der bliver ansat — er blevet udelukket fra anvendelsesområdet for de nærmere bestemmelser for den anfægtede integration. Sagsøgeren har præciseret, at disse nærmere bestemmelser ikke vedrører besættelsen af én stilling eller et begrænset antal stillinger, men derimod besættelsen af alle de stillinger, der

specielt er oprettet for at muliggøre integrationen af Schengen-reglerne i Generalsekretariatet for Rådet. Gennemførelsen af de anfægtede afgørelser vil således lede til en væsentlig og uigenkaldelig ændring af sammensætningen af gruppen af tjenestemænd i Generalsekretariatet for Rådet. Endvidere er disse afgørelser særligt graverende, da de er blevet vedtaget under åbenbar tilsidesættelse af artikel 24 i traktaten om oprettelse af et fælles Råd og en fælles Kommission for De Europæiske Fællesskaber og de vedtægtsbestemmelser, der finder anvendelse på alle ansættelser af tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber.

35 Hvis den begærede udsættelse ikke anordnes, risikerer ansættelsesmyndigheden således i Rådets tjenestegrene at integrere tjenestemænd, hvis kvalifikationer, indsats og integritet ikke har kunnet efterprøves af en udvælgelseskomité, der er sammensat i henhold til bestemmelserne i bilag III til vedtægten. De europæiske tjenestemænds uafhængighed vil således kunne drages i tvivl.

36 Endvidere kan Rådets manglende overholdelse af dets forpligtelse til med henblik på den fortsatte anvendelse og udviklingen af Schengen-reglerne kun at ansætte tjenestemænd med de bedste kvalifikationer, den største indsats og den højeste grad af integritet, forårsage en alvorlig og uoprettelig skade for alle de europæiske borgere og særligt for sagsøgeren.

37 Gennemførelsen af de anfægtede afgørelser vil medføre, at sagsøgeren definitivt udelukkes fra at komme i betragtning ved besættelsen af de stillinger, der er oprettet med henblik på integrationen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne.

38 For så vidt angår grundene til, at de begærede forholdsregler umiddelbart forekommer berettigede, har sagsøgeren uden nærmere angivelser henvist til de anbringender, hun har fremsat i forbindelse med annullationssøgsmålet. Hun har alene fremhævet, at beslutning 1999/307 blev vedtaget den 30. april 1999, mens Amsterdam-traktaten trådte i kraft dagen efter. Rådet har således vedtaget

beslutning 1999/307, selv om det ikke havde den fornødne hjemmel. Sagsøgeren har i denne forbindelse henvist til telex nr. 1845, der blev fremsendt af Generalsekretariatet for Rådet til Rådets medlemmer, og som anførte, at svarene vedrørende vedtagelsen af dokument 7581/99 SCHENGEN 20 skulle indgå til Generalsekretariatet for Rådet »inden fredag den 30. april 1999 kl. 12.00«.

39 I det processkrift, sagsøgeren indleverede den 12. maj 1999, har hun fremhævet, at alle medlemsstaterne fremsendte deres stillingtagen til Rådet inden den 30. april 1999 ved midnat, hvorfor beslutning 1999/307 blev vedtaget og trådte i kraft den 30. april 1999 og ikke den 1. maj 1999. Retsstridigheden af beslutning 1999/307 medfører, at alle de afgørelser, som ansættelsesmyndigheden for Rådet har truffet ved anvendelse af denne beslutning, er retsstridige.

40 Ifølge princippet om retsreglernes rangfølge kan en rådsbeslutning ikke fravige de regler, der er fastsat i en forordning, der er vedtaget efter høring af de berørte institutioner og vedtægtsudvalget.

41 Herudover er de omtvistede afgørelser, som ansættelsesmyndigheden i Rådet har truffet om at udnævne de ansatte i Schengen-sekretariatet som tjenestemænd, retsstridige, da de er truffet i strid med vedtægtens artikel 4, 27, 28 og 29.

42 Endelig har Rådet ikke haft grundlag for at gøre gældende, at en lammelse af det tidligere Schengen-sekretariats funktion alvorligt vil skade kontinuiteten i tjenesten. Det tidligere Schengen-sekretariats funktion ville kunne sikres, mens man afventede gennemførelsen af generelle udvælgelsesprøver med henblik på at besætte de specielt oprettede stillinger, hvis man under iagttagelse af vedtægten og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber antog midlertidigt ansatte. De interesser, som de ansatte i det tidligere Schengen-

sekretariat har, kan ikke berettige overtrædelsen af bestemmelserne i vedtægten og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber.

43 Rådet har bestridt, at betingelserne for at anordne udsættelse skulle være opfyldt i denne sag. Det er Rådets opfattelse, at afvejningen af interesserne taler til fordel for at opretholde beslutning 1999/307, da dennes formål bl.a. er at »sikre, at anvendelsen og videreudviklingen af Schengen-reglerne, i forbindelse med disse reglers integration i Den Europæiske Union, fortsat forløber tilfredsstillende«.

Rettens bemærkninger

44 Traktatens artikel 179, som giver Fællesskabets retsinstanser kompetence til at afgøre alle tvister mellem Fællesskabet og dets ansatte med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i vedtægten, eller som fremgår af de ansættelsesvilkår, der gælder for dets øvrige ansatte, skal forstås således, at denne bestemmelse alene finder anvendelse på tjenestemænd. på andre ansatte end lokalt ansatte samt på personer, der mener at have krav på en sådan status (kendelsen i sagen Gomes de Sá Pereira mod Rådet, præmis 24). Vedtægtens artikel 90 og 91 om klage- og søgsmålsadgang omfatter ikke blot de tjenestemænd, der gør tjeneste, men også ansøgere til en stilling (Domstolens kendelse af 27.2.1991, sag C-126/90 P, Bocos Viciano mod Kommissionen, Sml. I, s. 781, præmis 13, og kendelsen i sagen Gomes de Sá Pereira mod Rådet, præmis 24) eller deltagere i en generel udvælgelsesprøve (Rettens kendelse af 16.5.1994, sag T-37/93, Stagakis mod Parlamentet, Sml. Pers. II, s. 451, præmis 16).

45 Det kan i sagen konstateres, dels at sagsøgeren hverken er tjenestemand i vedtægtens bestemmelsers forstand eller en anden ansat end lokalt ansat i den forstand, hvori udtrykket anvendes i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber, dels at beslutning 1999/307 ikke udgør en meddelelse om en generel udvælgelsesprøve. Efter den ovennævnte retspraksis

ville Fællesskabets retsinstanser som følge heraf alene have kompetence til at behandle tvisten mellem sagsøgeren og Rådet — både begæringen om foreløbige forholdsregler og hovedsagen — hvis sagsøgeren havde været ansøger til en stilling.

46 Dette er imidlertid ikke tilfældet. Beslutning 1999/307 har åbenlyst ikke til formål at give andre personer end dem, der er omfattet af beslutningens artikel 1, mulighed for at få adgang til en tjenestemandsansættelse i Fællesskaberne. Det fremgår således udtrykkeligt af beslutningens artikel 2, at ansættelsesmyndigheden kan udnævne »de i beslutningens artikel 1 omhandlede personer til tjenestemænd på prøve i De Europæiske Fællesskaber« til ansættelse i Generalsekretariatet for Rådet »uanset vedtægten og med forbehold af en undersøgelse af, om betingelserne i artikel 3 i nærværende beslutning er opfyldt«.

47 Da beslutning 1999/307 ikke giver personer, som den ikke udtrykkeligt omfatter, mulighed for at ansøge om at blive udnævnt til tjenestemænd i Fællesskaberne i vedtægtens forstand, kan sagsøgeren, som ikke hører til den i artikel 1 i beslutning 1999/307 omhandlede persongruppe, ikke anses for en person, der er omfattet af vedtægten i den forstand, hvori udtrykket anvendes i vedtægtens artikel 90 og 91. Den foreliggende situation adskiller sig fra de situationer, hvor søgsmålene er antaget til realitetsbehandling på grundlag af traktatens artikel 179 og er anlagt af en ansøger, der har bestået en udvælgelsesprøve, vedrørende et manglende ansættelsestilbud fra den institution, der har afholdt udvælgelsesprøven (Rettens kendelse af 22.2.1990, sag T-72/89, Bocos Viciano mod Kommissionen, Sml. II, s. 57), eller af en ansøger til en stilling, for hvilken der er blevet offentliggjort en meddelelse om en ledig stilling (kendelsen i sagen Gomes de Sá Pereira mod Rådet).

48 Det følger heraf, at sagsøgeren skulle have anlagt hovedsagen, som danner grundlag for begæringen om foreløbige forholdsregler, i henhold til traktatens artikel 173, da hun kritiserer det forhold, at det på grundlag af beslutning

1999/307 ikke var muligt for hende at blive udnævnt til tjenestemand i Generalsekretariatet for Rådet.

49 Det fremstår således umiddelbart som åbenbart, at hovedsagen må afvises, for så vidt som den vedrører en påstand om annullation af beslutning 1999/307.

50 Den af sagsøger anlagte hovedsag vedrører ligeledes en påstand om annullation af ansættelsesmyndighedens omtvistede afgørelser. I denne forbindelse er det tilstrækkeligt at bemærke, at artikel 2 i beslutning 1999/307 foreskriver, at ansættelsesmyndigheden »kan udnævne« de ansatte i det tidligere Schengen-sekretariat til ansættelse i Generalsekretariatet for Rådet »uanset vedtægten« for tjenestemænd og »med forbehold af en undersøgelse af, om betingelserne i artikel 3 [...] er opfyldt«. Som Rådet har anført om dette spørgsmål uden at være blevet modsagt af sagsøgeren i det processkrift, hun har indleveret den 12. maj 1999, var ansættelsesmyndighedens omtvistede afgørelser endnu ikke blevet vedtaget, da sagsøgeren anlagde hovedsagen. Det bemærkes i denne forbindelse, at sagsøgeren end ikke har identificeret de anfægtede afgørelser i sin begæring om foreløbige forholdsregler.

51 Det må således konstateres, at hovedsagen, for så vidt som den vedrører en påstand om annullation af ansættelsesmyndighedens omtvistede afgørelser, umiddelbart ses at være anlagt for tidligt og derfor ligeledes må afvises.

52 For så vidt angår betingelserne for at fastsætte foreløbige forholdsregler bemærkes, at spørgsmålet om, hvorvidt uopsættelighedsbetingelsen i forbindelse med en begæring om foreløbige forholdsregler er opfyldt, skal vurderes ud fra nødvendigheden af at træffe en foreløbig afgørelse med henblik på at undgå en alvorlig og uoprettelig skade for den part, som begærer den foreløbige forholds-regel. Det påhviler denne at bevise, at vedkommende ikke kan afvente afgørelsen i hovedsagen uden at lide et tab, som har alvorlige og uoprettelige følger (kendelsen i sagen Willeme mod Kommissionen, præmis 36, og kendelse afsagt af

Domstolens præsident den 25.3.1999, sag C-65/99 P(R), Willeme mod Kommissionen, Sml. I, s. 1857, præmis 62).

53 I denne sag har sagsøgeren ikke fremlagt nogen oplysninger, der giver grundlag for at konkludere, at de begærede forholdsregler i forhold til hende er uopsættelige, idet hun som den skade, hun angiver at være påført, alene har henvist til, at hun definitivt er udelukket fra anvendelsesområdet for de nærmere bestemmelser for integration som fastsat i beslutning 1999/307. Sagsøgeren har således ikke præciseret, hvorfor den skade for hendes interesser, som beslutning 1999/307 angiveligt indebærer — hvis en sådan blev fastslået at foreligge — er så alvorlig, at hun ikke kan afvente afgørelsen i hovedsagen uden den begærede udsættelse.

54 Da betingelsen vedrørende uopsættelighed således ikke er opfyldt, kan begæringen om foreløbige forholdsregler også af den grund ikke tages til følge, uden at det er nødvendigt at undersøge de andre anbringender og argumenter, som sagsøgeren har fremført.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

2) **Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.**

Således bestemt i Luxembourg den 21. juni 1999.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident